

Szóló szőlő, mosolygó alma, csengő barack

Volt egyszer egy király s annak három szép leánya. Ez a király egyszer, mikor a vásárra ment, megkérdezte a leányaitól: na, leányok, mit hozzak nektek a vásárról?

Azt mondta a legidősebb:

- Hozzon nekem, édesapám, aranyruhát.

Azt mondta a középső:

- Nekem pedig ezüstruhát.

- Hát neked mit hozzak? - kérdezte a legkisebbiket.

- Nekem, édesapám - felelte a legkisebb királykisasszony -, szőlő szőlőt, mosolygó almát és csengő barackot.

- Hm - csóválgatta fejét a király -, még ezt sem hallottam, de ha van ilyen a világon, majd hozok én neked, leányom.

Elment a király a vásárra, s vett is mindjárt aranyruhát a legidősebb leányának, ezüstöt a középsőnek, de szőlő szőlőt, mosolygó almát s csengő barackot nem talált, pedig végigjárt minden boltot.

Búsult a király, hogy éppen a legkedvesebb leányának nem teljesítheti a kívánságát. "No - gondolta magában -, csak érjek haza, kihirdettem az országban, hogy akinek van szőlő szőlője, mosolygó almája, csengő barackja, csak hozza az udvaromba, annyi aranyat adok érte, hogy holtig úr lesz abból."

Ahogy ezt éppen így elgondolá, nagyot zökken a hintaja, s úgy megragad a sárban, hogy a paripák meg sem tudtak mozdulni. Eleget rityegtetett, pattogatott a kocsis, de a paripák úgy állottak egy helyben, mintha odacövekelték volna.

Mérgelődött a király, de nagyon. Hogy is ne mérgelődött volna, mikor a paripái máskor kis híja volt, hogy lerúgják a csillagot az égből, s most ezt a könnyű hintót sem tudták megmozdítani. Nosza, emberekért küldött a faluba, s szaladt is a falu népe lovastul, ökröstül, kutyástul, macskástul annak a hírére, hogy elakadt a király hintaja.

De bizony hiába csődült össze a falu, meg sem tudták mozdítani a hintót.

Egyszerre csak, amint ott kínlódnának, odasompolyodik egy disznó, s mondja a királynak:

- Rőf, rőf, rőf, felséges királyom, add nekem a legkisebbik leányodat, s egyszeribe kiszabadítlak lovastul, hintóstul, mindenestül.

Szeme-szája elállt a királynak a nagy álmétkodástól: hát ez aztán mi az isten csodája!

De mit gondolt, mit nem, azt mondta a disznónak:

- Jól van, hadd lám, mit tudsz. Itt a kezem, nem disznóláb, ha kiszabadítasz; neked adom a legkisebbik leányomat.

A disznónak sem kellett több, az orrát bedugta a kerékfentők közé, egyet lódított a keréken, s azzal hopp! csak úgy röpült ki a kocsi a sárból, nekiiramodtak a paripák, s egy pillantásra hazaröpítették a királyt.

Ahogy hazaért, előszedte az aranyruhát, ezüstruhát, s átaladta a két idősebb leányának. A legkisebbik leánynak azt mondta nagy búsan:

- Látod, látod, leányom, mért nem kívántál te is ruhát, mert szóló szőlőt, mosolygó almát s csengő barackot nem találtam az egész vásárban.

De még jó kereken ki sem mondhatta ezt, hallja, hogy jön a disznó nagy rőfögéssel. Kinéz az ablakon nagy ijedten, s hát látja, hogy az csakugyan az a disznó, amelyiknek a legkisebbik leányát ígérte. S a beste állatja még taligát is hozott magával, bizonyosan abban akarja elvinni az ő legkedvesebb leányát.

Az ám, fel is rőfögött az ablakba mindjárt:

- Rőf, rőf, rőf, felséges királyom, eljöttem a leányodért. Rőf, rőf, rőf, küldd le, hadd viszem a taligámon.

"Megállj - gondolta magában a király -, majd küldök én neked leányt."

Nagy hirtelen felöltöztettek egy parasztleányt szép aranyos ruhába, s leküldték a disznóhoz. De hiszen nem volt ez olyan feje lágyára esett disznó!

Felrőfög a királynak:

- Rőf, rőf, rőf, felséges királyom, ez nem a te leányod.

Hej, még csak most bánta meg igazán a király, hogy olyan nagy bolondot csinált, s még kezét is adott egy koszos disznónak.

Hát még a kicsi királykisasszony! Úgy sírt, úgy jajgatott, hogy zengett belé a palota, s azt mondta, inkább szörnyű halált hal, semhogy disznónak legyen a felesége.

De hiába sírt, hiába jajgatott, a földhöz is hiába vágta magát, a király azt mondta keserves könnyhullatások közt:

- Már hiába, édes leányom, neki ígértelek, menned kell.

Hanem közben megint gondolt egyet a király, felöltöztette a leányát rongyos, piszkos ruhába, s úgy küldötte le. Hátha így majd nem tetszik a disznónak.

No hiszen, ezt ugyan rosszul gondolta!

A disznó, mikor meglátta a királykisasszonyt, majd kiugrott a bőréből nagy örömeiben. Felkapta a leányt, szépen a taligára ültette, s vitte nagy rőfögéssel:

- Rőf, rőf, rőf, ne sírj, királykisasszony, jó dolgod lesz nálam!

Sírt a királykisasszony keservesen, de a disznó csak röhögött:

- Röh, röh, röh, ne sírj, királykisasszony, mindjárt otthon leszünk.

De még csak akkor vette elé a sírás igazán a királykisasszonyt, mikor a disznó megállott egy ól előtt, abba bevezette, ott a piszkos szalmára leültette.

- Röh, röh, röh, ez az én házam, királykisasszony!

Aztán megkínálta kukoricával:

- Röh, röh, röh, egyél, királykisasszony!

A királykisasszony csak sírt, sírt, s addig sírt, míg az álom el nem nyomta.

- Röh, röh, röh - mondta a disznó -, csak aludjál, királykisasszony, holnap a bánatod örömmé változik.

Aludt, aludt a királykisasszony, s másnap délig fel sem ébredt. Déli harangszóra kinyitja a szemét, s hát - láss csodát! - majd megvakul a szertelen ragyogástól! Disznóólban feküdt le, s ihol, palotában ébredt föl. Szalmára feküdt, s ihol, most selyem derékaljon fekszik. S ahogy kinyitotta a szemét, egy sereg leány szaladott az ágyához, s kérdezték nagy alázatosan:

- Mit parancsol, felséges kisasszony?

Egyszeribe hoztak neki szebbnél szebb ruhákat, csak úgy csillogtak ezüstartól, aranytól, gyémánttól, s felöltöztették módisan. Aztán bevezették a szomszéd szobába.

Hát ott ül a terített asztalnál egy dali szép ifjú, szalad elébe, a kezét megfogja, s asztalhoz vezeti.

S mondja neki a dali szép ifjú:

- Ül le ide bátran, szép királykisasszony. Tied itt minden, amit a szemed lát. Tied vagyok én is, ha meg nem vetsz engem.

- Hát te ki vagy s mi vagy? - kérdezte a leány.

Azt mondja az ifjú:

- Majd elmondom neked, szép királykisasszony. Gyere most a kertbe.

Szépen a karjára vette a királykisasszonyt, s lementek a kertbe. S hát, amint lemennek, elejébe hajlik egy kis szőlőtőke, s szólnak a fürtjei:

- Szakíts le, szakíts le, szép királykisasszony!

- Ez a szőlő szőlő - mondja az ifjú.

Mentek tovább, s hát egy almafáról olyan szépen mosolyognak le rá a pici piros almák.

- Látod itt van a mosolygó alma - mondja az ifjú.

Továbbmentek, s csak megcsendül egyszerre az egész kert! Néz a királykisasszony erre-arra, s kérdi:

- Mi cseng olyan szépen?

- Nézd - mondja az ifjú -, ott az a barackfa. Csengő barack terem rajta!

Hej, megörült a királykisasszony, azt sem tudja, sírjon-e, nevéssen-e nagy örömeiben.

- Látod - fordult hozzá az ifjú -, van az én kertemben szőlő szőlő, mosolygó alma, csengő barack, amit te kívántál. Itt maradsz-e, leszel-e a feleségem?

Nem kérte másodszor a királykisasszony, nyakába borult a szép ifjúnak, s azt mondta:

- Itt maradok biz én, ásó-kapa s a nagyharang válasszon el tőled.

Az ifjú aztán elbeszélte neki, hogy ő királyfi volt, de egy gonosz tündér disznónak varázsolta, s azzal átkozta meg, hogy mindaddig az maradjon, míg nem akad egy leány, aki szőlő szőlőt, mosolygó almát s csengő barackot kíván.

Még aznap hírül adták a királykisasszony apjának, hogy csak jöjjön egész udvarával a lakodalomra. De bezzeg csaptak is hét országra szőlő lakodalmat.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.